

— Ваше благородие, много добитъкъ има съвсѣмъ слабъ и не може да върви, ми отпрапортува унтеръ-офицера, началника на командата, която караше добитъка, — какво да го правя.

Наистина, азъ виждахъ по пята много такъвъ слабъ добитъкъ, останалъ отъ стадото, но същеврѣменно виждахъ и това, че селенитѣ си откараха, кой двѣ, кой три и повече глави едъръ и дребенъ добитъкъ. Азъ се прѣструвахъ, че не виждамъ това, а на унтеръ-офицера заповѣдахъ слабия добитъкъ да оставя по пята, който, вѣроятно, съ благодарностъ щѣше да бжде прибранъ отъ селенитѣ. Слѣдъ като дадохъ тая заповѣдъ, азъ продължихъ пята за Котелъ. Вечерята въ Котелъ бѣше докарана една незначителна часть отъ добитъка. Азъ доложихъ за това на майоръ Чилевъ и той напълно одобри моето распорѣждане. Този добитъкъ бѣ разделенъ между дружинитѣ; но тъй като въ града нѣмаше фуражъ, то добитъка бѣ искланъ, мѣсото се консервира въ каци, а кожитѣ се продадохъ.

Дружинитѣ бѣха расположени: 1-а дружина въ Жеравна, 2-а — въ Градецъ, 3-я, 4-а, 5-а и 6-а въ Котелъ.

Баба Х., домакинката ми, и нейното цѣло семейство искрено се зарадваха, когато видѣха, че азъ се върнахъ отъ битката живъ и здравъ.

— Ний горѣщо се молихме Богу, за да ви запази живота, ми каза баба Х.

Азъ си похапнахъ отъ вечерята, която бѣ приготвила домакинката и веднага си легнахъ да спя.

Сутринта въ 10¹/₂ часа, съ стистнато сърдце, азъ се опжтихъ за квартирата на майоръ Попова, отъ дружината на когото азъ бѣхъ се отлжчилъ, за да му се ява.

— А, а, бѣжанецо! явихте ли се? Чакайте, сега ще видите каква награда ще получите за вашето бѣгство, ме срѣщна добродушния Поповъ съ своята приятна усмивка.

Азъ започнахъ да се извинявамъ, за гдѣто бѣхъ заминалъ безъ разрѣшение.

— Нищо, нищо: не отъ битка избѣгахте, а на битка отидохте, ми каза Поповъ и ме успокои.

Майоръ Поповъ, слѣдъ това ми расправи, че той билъ съобщилъ на генералъ Столѣтова за моето заминване, като му прѣдалъ, че съ негово, на Попова, разрѣшение, съмъ билъ заминалъ съ 3-я дружина.